

NAPADRŤ

VÁNOČNÍ SPECIÁL 2014

Tessin sloupek

Místo úvodníku

Nespočítala bych, kolikrát už jsem v posledních dnech zasedla k beznadějně textuprosté stránce wordového dokumentu a pokoušela se formulovat kloudnou větu. Marně. V těch neplodnějších chvílích ze mě lezlo: *Rok se s rokem sešel... a Je čas Vánoc...* nebo *Blížkost posledního dne v roce nutí k zamyšlení...* Bla bla bla. A pak se najednou ozval. Vysoký, pisklavý hlásek (vždycky je takový, neptejte se mě proč) mého, těžko říct, jestli lepšího nebo horšího, každopádně ale ukecanějšího, druhého já:

„Ale no tak, Sendulo, na co si tu hraješ? Pro koho si myslíš, že ten úvodník píšeš? Pro Litwebáky přeci! Pro lidi, které neoblafneš prázdňou frází. Prostě jim to napiš, jak to je. Že Napadrť neskončí, ale bude se chovat jako opravdový, nefalšovaný občasník. Že už se nebude točit kolem předem daného tématu, ale že se budeš snažit, aby jím vždycky nějaká ta jednotící linka procházela. A vycházet bude, až se ti sejde dost příspěvků, takže to budou jen a jen Litwebáci, kdo bude řídit, s jakou frekvencí se bude objevovat.“

A že stejné je to vlastně s celým LitWebem. Je takový, jaký si ho lidi udělají. Pro sebe i jeden druhému. A napiš jim, že je máš ráda, ale zkus to tak nějak nepateticky. Že se na ně, ale hlavně na sebe, někdy zlobíš, když jsou laxní. Ale že víš, jak to v životě chodí, že ne vždycky je čas, chuť a nálada... Že jsi vděčná všem těm, kteří píšou, soutěží a hádají kvízovky, protože to oni tě probouzejí k životu, pro ně víš, že to má cenu.

A hlavně se nevykecávej moc dlouho, ať je nenudíš. A nezapomeň jim poděkovat, že jsou. Prostě takhle nějak...“

Moje druhé (definitivně jsem se rozhodla, že lepší) já má pravdu. Takže, ehm, rok se s rokem sešel a je tu čas Vánoc a celoročních bilancí...

P.S. Požádala jsem hrstku lidí, aby několika slovy pozdravili čtenáře Napadrť. Z té hrstky hrstka mi svá poselství poslala a vy je najdete v občasníku. Moje je zde: Až se budete ohlížet za uplynulým rokem, prosím, nezapomeňte pro to, co vám vzal, a on vzal, protože takový je život, na to, co vám dal. Věřím – ne, já to vím – že toho bylo mnohem víc. A máte-li pocit, že ne, pak jste jen špatně sčítali.

Sendy

Foto: Ramses

Co nesmí chybět Vánocům

Šla jsem tuhle přes náměstí a před obchůdkem se zbožím značně smíšeným (ano, i takové v centrech našich měst navzdory hypermarketům stále přežívají), tedy před tím obchůdkem stál vánoční stromek a černá cedule s nápisem **Bereme objednávky na Vánoce.**

Paráda, konečně solidní nabídka! Neváhala jsem a vstoupila dovnitř. Pán za pultem jakoby sem propadl z jiné doby. Decentní košile s motýlkem, elegantní vesta, které z kapsičky vykukoval řetízek od hodinek. Vypadal na šedesát, ale oči za kulatými brýlčkami se zdály být mnohem, mnohem starší. „Dobrý den přeji, čím mohu posloužit?“ „Ráda bych udělala objednávku na Vánoce.“

„Zjistěte,“ vytáhl notýsek a plnicí pero. „Znamenám si...“ „Prosila bych bílé Vánoce, tedy přiměřeně bílé, ne s dvoumetrovými závěsemi. K tomu mírný mrazík, co by jen tak škádlivě štípal děcka do tváří, ne aby praskalo potrubí a ptáci umrzali za letu. Suché silnice, aby všichni dorazili ke svým blízkým v pořádku. Ztepilé vánoční jedle a finanční hodnotu dárků. Prosila bych také zrušit pověru, že Štědrý den nemůže existovat bez vycíděných oken, vyleštěných špendlíků a záchodových trubek nablýskaných zevnitř.“

Pán chápatě pohlédl na mou tašku, z níž vyčuhoval mokrý deštník v blažené svornosti s pomačkanou rolí vánočního papíru a kapřím ocasem. Na mou uštvanou tvář, na pavučinu ve vlasech, zaschlý kus perníkového těsta za levým uchem a nákupní seznam délky krejčovského metru, který se mi skoro podařilo nacpat do kapsy od kabátu.

„Rozumím. Je to všechno?“

„Asi ano.“

„Určitě?“

„Určitě.“

„Škoda,“ povzdechl si. „Vaši objednávku bohužel nemohu vyřídit, protože v ní chybí to nejdůležitější. Je mi líto.“

„A to nejdůležitější je co?“

Neodpověděl. Ani nemohl, protože tam nebyl. Rozplynul se jako pára nad hrncem. Odkudsi zezadu vykolébala prodavačka.

„Si přežete?“ zavrčela.

„Chci udělat objednávku na Vánoce...“

„A co jako – kapra, cukroví, stromek, baňky, prskavky, vlašák, věku...?“

„Ne, to všechno mám, chci si objednat Vánoce.“

„Když to všechno máte, máte i Vánoce. Nashle.“

Najednou mi došlo, co v mém výčtu chybělo. Ale bylo už pozdě něco změnit. Nebo ne? Co myslíte?

Tessa

Malá Angličanka

Stopaře neberu. A stopařky už vůbec ne. A přesto...
Tři dny před Vánoce, teplota nepatrně nad nulou, a začíná soumrak. Lehce poletuje sníh. A ona tam stála. U silnice, kde snad jezdím jen já a dvakrát za den autobus. Drobná postavička, bunda a mikina s kožešinou lemováním. Nesměle mávla a já jsem zastavil.

Usadila se na zadním sedadle, snad aby byla ode mě co nejdál a zahrnula mě vodopádem anglických slov. Šok! Stěží jsem pochopil, že jistě jedu do Prahy, že se právě tam potřebuje dostat a že tato "kára" je „very good“.

S angličtinou jsem vážnější kontakty nikdy neměl, přesto mě ten jazyk fascinuje. Stačí říct třeba jen „el ej“ a každý ví, že jde o Los Angeles. S námahou jsem vylovil z paměti text jediné anglické písně, kterou znám ještě z jazykového kurzu pro začátečníky a zaimprovizoval:

„It is a long way to Prague.“ Rozpačitě přikývla, když jistě věděla, že odtud do Prahy je to rychlou jízdou sotva dvacet minut. Konverzace uvázla. Nemám v autě rádio, přehrávač ani navigaci. Tak nastalo ticho, které kromě vrnění motoru narušoval jen občasný šustot papíru. Ve zvědavém zrcátku jsem viděl, jak si dívka na zadním sedadle prohlíží nějaké volné listy s textem. Alespoň nezlobí.

Přiblížili jsme se pražské předměstské části s bohatě osvětleným areálem konečné stanice metra. Můj ulehčený oddech a zastavení na správném místě mělo ukončit trapnost situace. Vykoktal jsem nějakou větu, v níž se vyskytovala slova jako Prague, metro a "stejšn". Dívka zřejmě pochopila, že má vystoupit. Poprvé se usmála, podala mi drobnou ruku a z jejích úst mile zaznělo "tsenk jú". A dodala "džejsi". Překvapilo mě, že se představila až teď, na konci cesty.

Docela hezké jméno "Džejsi", jak se to asi píše? Nicméně jsem pohotově a s elegancí zareagoval: „Merry Christmas, my little „Džejsi“. Dívka se hlasitě rozesmála. Ještě nezbytné Good bye a s mikinou přes blondatou hlavu vystoupila.

Za chvíli jsem byl doma. Vzal jsem ze zadního sedadla kufřík a shrábl několik listů papíru, nedbale zasunutých do složky. Byly to opravované texty básní s recitačními poznámkami, které tam moje pořádkumilovná povaha nechala ležet od nedávného autorského čtení. A na každé stránce počítač tvrdošjně zdůrazňoval, že toto dílko publikoval J.C.senior. Ano, tyto listy si malá Angličanka prohlížela během jízdy a já jsem právě pochopil, proč se nakonec tak smála. Rozesmál jsem se taky. Tak Merry Christmas, Mr. J.C. senior!

J.C. senior

Foto: básněnka

Pro krby...

krmelec krb

prej hřeje starým sklíčko
červená stužka
malý líčko
poleno praská
pro teplíčko

a v srdcích
jamky noční noci

a v lahvích mimin
šplouchá láska

pro povijan
co v dlaních laská

Nám, nám narodil se...

básněnka

Tessa: Milí Litwebáci, díky za to, že jste. A buďte i v roce 2015 - zdraví, spokojení a plni inspirace a dobrých nápadů, o které navzájem podělíte...

Něco o lásce

Měla ráda večer, kdy se rozžijí pouliční lampy a ráda měla právě tu, která jí, blikajíc do okna ložnice, osvětlovala fotografii na nočním stolku. Tvář muže, který s ní je a vlastně už několik měsíců není.

Dokázal ji silou svého charisma přesvědčovat, že ji nikdy neopustí a přesvědčoval ji tak i v situaci, o které oba věděli, že je beznadějná. Kdy metastázy již zachvátily většinu důležitých orgánů v jeho těle. Ó, jak si přála odejít s ním. Pro ni to nebyla hrozba, pro ni to znamenalo řešení. Nedovedla si představit chod vesmíru bez něho. A ač nebyli niterně identičtí - nepodobní jeden druhému jako pár náušnic - přesto její existence bez něho ztrácela smysl. Bože, jak moc chtěla s ním... Kde se v něm brala síla obracet její vědomí ke světským záležitostem? Vždyť musel překonávat především její odpor.

A jak pak ochrnula!

Nic nemělo smysl. Ráno vstávat? Proč? Česat se? Proč? Jíst? Proč? Komunikovat se světem, naslouchat mu? Proč, proč, proč...?

Vyschlé oči upírala bez mrknutí na strop jako na promítací plátno, a sama neschopna cesty v čase, zkoušela hýbat zpět alespoň páskou paměti. Unavena pak ne k smrti, nikoliv. Unavena k zbláznění. Těžko říct, kdy si všimla, že jí pouliční lampa vrhá světlo do ložnice, zháší je a opět rozsvěcí v podivných intervalech a až do rána s ní hraje hru na: „tak si mě konečně všimni“. Dobrá, tak si tedy všimla. A co? Snad aby to někdo opravil. Lhostejná myšlenka k lhostejnému světu. Měla bys ještě jednu? Myšlenku? Třeba: „ta lampa je čím dál dotěrnější!“

Spát? Ne. Bdíť? Ne. Čáry máry po papíře, zběsilé kroužky, zběsilé motanice, „...tak ty mě tu necháš, a já už opravdu nevím..., vždyť jsi mi slíbil...“ Bezmyšlenkovitě zaznamenávala intervaly světla a tmy, krátké, dlouhé, dlouhé, dlouhé, krátké... Dva papíry, tři papíry z obou stran.

K ránu jí vypadla tužka z ruky. Mdle se usmála: „Ale, vždyť já už vím.“ Zmouchlala si popsané listy pod hlavu a tvrdě usnula. Spala den a noc. Když se konečně vzbudila, pečlivě urovnala všechny pomačkané listy, na které celou noc zaznamenávala jednu jedinou větu, ve stále se opakujících cyklech morseových znaků: miluju tě, miluju tě, miluju tě, miluju tě, miluju tě...

Mám ráda večer, kdy se zažijí pouliční lampy. A nejraději mám tu, která mi noc co noc bliká do okna ložnice.

Doremifa

Rozvzpomínaná

Z modravých plání slyšet mrazy sotva křehce
splašené jehly tančí kot
zaváté stopy na formanské stezce
a k samotě jen malinko

na kostele roráty zvoní o střechýle
choulí se chlěvy do nachýlené chvíle

v hodině lásky člověk ostří kudly dopištěl
do síně mezi všechny vnesl
zasněžené kopíště

Dota Slunská

Foto: Ramses

Veselého Silvestra

A zase je tu poslední ráno v roce. Nějak se ty konce rychle hromadí. Bolest v zádech je jen mírná. Otvírám oči a zhoupne se mi žaludek. Asketa mě upřeně pozoruje a šišlá: „Hezké erotické ráno.“ „Tak to nevím, jestli projde,“ upřímně se děsím. „Co jestli projde?“ pitvoří se dvojsmyslně a já rychle vyskakuju z postele, jako by bolest v zádech zcela pominula. Nepominula, to jen já jsem se málem pominula úlekem, že Asketova dlouhodobá slabost zase jednou vykristalizovala v impotentně sterilní touhu po sexuálních hrátkách. „Musím na záchod,“ lžu překotně a zamykám se na ryglík. Tam jsem aspoň z dosahu Asketova oděru, jedinečné směsky nemytého podpaží a špatně vyčištěných zubů s podtónem žluklého octa.

Před devatenácti lety daroval Asketovi jeho bratr Borec pod stromeček toaletní vodu se svým typicky buranským komentářem: „Abys nesmrdl.“ Od té doby jsem i já učinila několik nesmělých pokusů dostat Asketův pronikavý pach na přijatelnou míru. Bezvýsledně. Před dvěma dny jsem nepoužitou devatenáctiletou toaletku vyklidila ze skříňky v ložnici, kde zabírala místo, odzátkovala ji a vylila do záchodu.

Asketa je hrdý na to, že nepoužívá žádnou kosmetiku a nedbá na svůj zevnějšek a oblečení. Jeho věčně umaštěné vlasy trčí všemi možnými směry, strniště na bradě a tvářích bíle prokvétá a jeho předpotopní týden neměněná košile s rozedraným límečkem a manžetami se tváří jako hadr na podlahu. Pro Asketu není vnější vzhled důležitý. „Jsou důležitější věci v životě“, vzdělává s oblibou mentorsky nás nehodně, „hlavní je, aby nám spolu bylo dobře.“ Neznám nikoho, komu by s ním bylo dobře. Neví, co je to sex appeal. Nepotřebuje ho. Má přece ženu a ta má k němu „manželské povinnosti“.

Ze záchodu prchám zbaběle do obývacího pokoje zacvičit si, „abych rozhýbala ta nesnesitelně bolící záda“. V obývacíku není k hnutí, přestože jsem strávila předvánočním úklidem věčnost. Asketa se totiž rozhodl dva dny po štědrém dnu, kdy odjely všechny návštěvy, instalovat poličku v kuchyni. S výrazem trpitele se už pět dnů obětovává, aby splnil moje dávné přání.

To nešťastné prosté přání jsem vyslovila asi před deseti lety, kdy jsem byla ještě naivní a myslela si, že pověsit na stěnu jednoduché prkno není problém. S postupem let mi bylo čím dál jasnější, že nemá cenu si něco podobného přát, protože problémem se u Askety stává všechno. V posledním roce se ale moje někdejší přání dostalo do popředí. Manželská krize kulminovala a bylo načase mi ukázat, jak úžasného mám manžela a jak si toho nevážím.

Několik měsíců plánoval Asketa nákup vhodného prkna. Několikrát mě kvůli tomu naložil do našeho dýchavičného forda a vezl mě do obchodu s řezivem, abych „si prkno vybrala“. Naše výpravy za prknem končily před zavřenou bránou obchodu, neb jsme přijížděli po zavírací době. Napotřetí Asketa konečně doběhl ze zaměstnání tak, abychom dorazili těsně před zavírací dobou. Výsledkem naší mise bylo zjištění, že mají fošny dlouhé buď 3, nebo 4 metry. Asketa potřeboval 3 metry a dvacet centimetrů. Byl v koncích, jinými slovy „musel to zvážít“. Nehrozilo, že by to zvážil do zavírací hodiny. Majitel nervózně pocházel a balil si věci, a když to nepomáhalo, řekl natvrdo, že už musí odejít. Asketa stál jak Somnambul, a tak jsem se dala na sólový ústup. Konečně se pohnul. Potřetí jsme tak štváli forda zbytečně a marnili čas, na což jsem coby aktivní člověk silně alergická. Rozměry fošen i otevírací dobu mohl Asketa už dávno zjistit jediním telefonátem, ale to by nepotřebovalo moji asistenci. Tak jednoduše jsem z toho nemohla vyvážnout, když se ta nadlidská operace konala kvůli mně.

Chudák nenarozená polička mně už začala být stejně protivná jako Asketa. Bylo jasné, že tentokrát se stala nástrojem k psychologickému nátlaku a vydírání ona.

Když jsem si zacvičila, připravila jsem snídani. Syn Benjamín vyspával. Asketa se došoural s hekáním do kuchyně a ztěžka dosedl na židli. Sotva jsem konečně dosedla i já, vymrštil se pes z pelechu a zoufale se vrhl ke dveřím. Kňučel a skákal a bylo jasné, že to už dlouho nevydrží. Asketa jako vždy klidně seděl a nehnul brou, a tak jsem pospíšila, abych zvíře pustila na zahrádku vyvenčit.

Když jsem se vrátila ke stolu, dostalo se mi kázání, že jsem udělala hrubou chybu. Normálka, nemohlo mě to překvapit. Stále jsem dělala hrubé chyby. (Asketova zbožňovaná a obávaná matka byla češtinářka.)

„Včera jsme se přece dohodli“, začal Asketa svou oblíbenou formulí, „že psa na zahrádku pouštět nebudeme.“ Vždycky jsem s úžasem zjišťovala, „že jsme se na něčem dohodli“. Psa jsme měli dva roky a celou tu dobu jsem ho většinou pouštěla vyvenčit já. Do nového roku byl zřejmě čas na změnu. Je pravda, že předchozí den se Asketa zlobil, že je na zahrádce od psa nadělán a že by ho měl Benjamín vodit vyvenčit na procházku. Ale to čas od času řešil bezvýsledně už celé dva roky. Benjamín byl líný a chyběl mu mužský vzor, který by ho vychovával a něčemu učil. Asketa byl mimoň, nesdílel s námi pocity ani zážitky. Doma byl málo a téměř s námi nemluvil. Když už něco řekl, bylo to proto, aby vyjádřil svou nespokojenost s něčím nebo s někým (většinou se mnou.)

„Tak proč's ho nešel vyvenčit ty správně, abych to nemohla já udělat špatně?“ zeptala jsem se. „Vždycky všechno překroutíš,“ rozčiloval se, „prostě's ho neměla pouštět. Já myslím (další a snad jeho nejoblíbenější obrat), že by to vydržel. Uděláš chybu a nejseš schopná to přiznat. Místo, aby ses omluvila, útočíš na mě.“ Věděla jsem, že nemá smysl se s ním hádat. „Omlouvám se, že jsem nenechala zvíře trpět“, odsekla jsem, nechala snídani na stole a šla do koupelny namočit prádlo.

V kuchyni byl stejně nepořádek, ve kterém bych si snídani nevychutnala. Akci police, která měla být původně dokončena před vánočním úklidem, Asketa neustále odkládal. Tudíž jediné místo v bytě, jež bylo vánočním úklidem nedotčeno, byla kuchyňská linka, nad kterou měla být police instalována. Akce tedy konečně začala se zpožděním a pokračovala přískoky. První den Asketa přemístil všechny zaprášené věci, co stály nahoře na kuchyňské lince, do obývacíku na vyčištěný koberec. Druhý den vyvrtil jednu díru, ale ta se nějak nepovedla a tak práci přerušil. Všude bylo plno prachu. Obrnila jsem se netečností a snažila se působit v jiných částech bytu. Třetí den mě Asketa přizval

k vyvrtání druhé díry. Ohromil mě důmyslným laserovým zařízením, které mělo zaručit, že díry budou v perfektní rovině. U někoho jiného možná. I pouhým okem bylo jasné, že pokud bude práce pokračovat tímto stylem, nepůjde o poličku, ale o nakloněnou rovinu. Ukázalo se, že se Asketa na metru přehlídl, takže důmyslné zařízení nevyvážilo chybu lidského faktoru. Když to zjistil, povzdechl si zhluboka, jak špatně vidí a bylo jasné, že za jeho slepotu můžu já. Navíc se při vrtání druhé díry vyvalil velký kus omítky. Naštěstí to Asketa vzal pozitivně a naznal, že teď aspoň ví, kudy vede elektrické vedení. Čtvrtý den se mu toto zjištění ukázalo být k ničemu, když se trefil další dírou přímo do káblu. Pomalu jsem začala propadat depresi, když jsem si uvědomila, že děr má být celkem osm. Začala jsem mít vztek sama na sebe, že jsem Asketu i přesto, že si byl jistý, že to není třeba, přemluvila, aby před vrtáním vypnul jistič. Dnes byl pátý den.

Když jsem se oblekla, že půjdu na velký nákup, naznal Asketa, že půjde se mnou, protože potřebuje něco koupit v železářství a vyřídít něco neodkladného v redakci místních novin. Aspoň nepotáhnu těžké tašky sama, snažila jsem se uklidnit při nekonečně dlouhém čekání, až se vypraví. Rozdělili jsme se. Když jsem vycházela ze supermarketu s taškami, které byly skoro těžší než já, zavolala jsem mu na mobil. „Já už jsem doma“, sdělil mi. „V železářství měli zavřeno a v redakci taky.“ Že by ho napadlo vyzvednout mě s taškami v obchodě, který měl po cestě, nehrozilo.

Abych si jenom nestěžovala, musím připustit, že ten den Asketa vyvrtal zbývajících pět děr. Že by tím pádem ovšem byla naše kuchyň vhodným místem k děláni silvestrovských obložených chlebiček, nemůžu říct. Benjamín mi s chlebičky pomáhal a dost se snažil.

Večer proběhl celkem v klidu. Bojkotovala jsem venčení psa. Benjamín nebyl schopný se rychle obléct a jít s ním ven, když začal pes zase vyvádět. Vyběhl s ním tedy Asketa jen tak v košili a strávil s ním na mrazu dobu, kterou pes potřeboval. Když se vrátili, vypadalo to, že si vyměnili role. Pes byl v klidu, zato Asketa se třásl jako malý čokl. Nevím, proč Benjamínovi kladu na srdce, že se má pořádně oblékat.

Nacpali jsme se chlebičeků a cukroví a po jedenácté se vypravili na ohňostroj. Po cestě jsem si vzpomněla na Benjamínovu písečku z matiky, co psali před svátky. Dost jsem se s ním na ni učila a zadoufala jsem, že má slušnou známku. Na mou otázku, co dostal, se zatvářil nápadně nechápavě. Bylo mi jasné, že mě moc nepotěší. Rozhodl se dělat němého, čímž mě vždycky spolehlivě vytočí. Vypadalo to, že potřebuje připomenout nejen jakáže to byla písečka, ale taky co za předmět je vlastně ta matematika a o jakéže škole to vlastně mluvím. Zdálo se, že to všechno je jen výplodem mé choré fantazie.

Že jeho jediný syn studuje od září na gymnáziu, došlo Asketovi už před měsícem na rodičovském sdružení, kdy ke svému zděšení slyšel stížnosti na Benjamínův přístup ke studiu. Benjamínův postoj teď tedy výjimečně vytočil i jeho. Zastavil se a zasyčel: „Jestli okamžitě neodpovíš, zatáhnou tě do průjezdu a dám ti přes hubu“. Takovou reakci jsem za dvacet let našeho „soužití“ nepamatovala. I Benjamín vrostl do země a i já se zastavila, a otočila se zpátky k těm dvěma. Byli jsme jako sousoši. Stáli jsme mlčky na náměstí a kolemjdoucí si mohli myslet, že tam prostě na někoho čekáme. Ale nebyli tak naivní. „Co se to tady děje?“ pronesl jeden muž ke své rodině, když nás minuli. Uvědomila jsem si, že ve vzduchu kolem je napětí, kterého si nelze nevšimnout. Takové napětí panovalo u nás stále, pokud byl doma Asketa. Nedařilo se ho mírnit ani vtipy, kterým se Asketa nejen nesmál, ale poslouchal je s kamenným výrazem, který všechny přítomné deprimoval.

„Mám asi čtyřku,“ vylezlo konečně z Benjamína. „Asi,“ obrátila jsem oči v sloup, „tak proč ses o prázdninách neučil a vstával v poledne?“ „Vždycky v poledne nevstával,“ opravil mě Asketa, „někdy vstával v půl dvanácté.“ Bylo jasné, že nemá smysl cokoliv říkat, a tak jsem pokračovala v cestě.

S Asketou se nedalo diskutovat a řešit nějaký problém. Podstatu problému nechal stranou a chytal se mých údajných nepřesností ve formulacích. Přesvědčoval mě, že jsem v určitém výroku řekla den (nebo deset let) před tím trochu jiné slovo. Můj argument, že význam zůstává stejný, neuznával. Diskutovat s ním bylo vyčerpávající, ubíjející a nemělo to smysl. Dlouho

jsem se snažila mu vysvětlovat, co mám ráda, co mi v našem vztahu vadí a co mě deprimuje. Vzdala jsem to až po letech, když jsem pochopila, že mu na tom vůbec nezáleží. Že trpí chorobnou potřebou všechny kolem ovládat, stresovat a trestat. To jediné ho uspokojuje.

Před časem jsem na naléhání mé dcery Ágnes poslala do soutěže povídku o Benjamínovi. Asketa o tom neměl tušení. K mému překvapení se povídka umístila na jednom z prvních míst. Měla jsem z toho samozřejmě radost a Ágnes i Benjamín tím byli taky nadšeni. Svou radost jsme neutajili a tak přišla chvíle, kdy si povídku vyžádal k přečtení a posouzení Asketa. Přečetl ji s kamennou tvář a neřekl ani slovo, ale bylo jasné, že vzbudila jeho nelibost. Věděla jsem, že teď mě bude několik dnů ignorovat okázaleji než jindy a pak vyřkne svůj verdikt, který strhá nejen mou povídku, ale hlavně mě. Musel se na to ale pečlivě připravit. Prvním krokem bylo, že hned další den šel se psem k veterináři. Bylo to proto, že jsem v povídce psala, že náš pes je pro mě koulí na noze. Byla to humorná nadsázka, našeho psa miluju a starám se o něj ráda. Asketa ho nechtěl a neustále to připomíná. Když jsme měli s Benjamínem o prázdninách na dva týdny odjet, dělal scény, že se o psa starat nebude. Navrhoval, ať se „dohodneme na péči o psa“ s mojí mámou a vzápětí nás obviňoval z hyenismu, že chceme psa svěřit nemocné babičce, přestože jsme předtím na jeho návrh nehodlali přistoupit. Pravý důvod těch trapných scén bylo ovšem to, že s Benjamínem poprvé odjíždíme z jeho dosahu a budeme si užívat prázdnin bez jeho buzerace.

Ale mravokárný pohovor se nekonal. Tentokrát se Askety můj úspěch dotkl natolik, že mi své stanovisko nebyl schopný říct ústně a poslal mi ho písemně. Z jeho elaborátu jsem se dozvěděla, že jsem tak bezcharakterní, že si svůj úspěch buduji na tom, že shazuji druhé. Pes není koule na noze pro mě, ale pro Asketu, protože s ním musí chodit k veterináři a o prázdninách se o něj dva týdny starat. Benjamín s ním většinou chodí na procházky a já toho pro psa dělám nejmiň. (Podotýkám, že se mu pouze starám o žrádlo a většinou ho venčím. Jsem jediná, kdo v noci vstane a pustí ho, když potřebuje.) Celkově si Asketa myslí, že povídka je pravdivá tak

z devadesáti pěti procent. Těch pět dalších procent jsem zkreslila, abych vypadala co nejlíp. Celkově je podle něj povídka sotva „na úrovni středoškolské slohové práce, jakých jsme nejen my napsali nemálo.“ Netuším, kdo jsou členové vyvolené skupiny skrývající se pod zájmenem my. Já tam nabeton nepatřím, protože žádnou mou slohovou natož středoškolskou práci Asketa nikdy předtím nečetl. Navíc se prý diví, že Benjamínovi povídka nevadí, přestože se mu snažil vysvětlit, že by mu vadit měla. To, že se mu to nepovedlo, ale vlastně na druhou stranu považuje za štěstí, protože to aspoň Benjamína psychicky nenaruší. Z vlastní zkušenosti vím, že to, co Benjamína nejvíc psychicky narušuje je soužití s Asketou. Na nádvoří zámku, kde se konal ohňostroj, bouchaly o půlnoci zátky šampaňského. Asketa mě před lidmi oblažil odměřenou pusou. My jsme samozřejmě šampus neměli. Nový rok se podle Askety přece může přivítat na úrovni a ne nějakým chlastem. Tak tedy veselého Silvestra a stejně veselý další nový rok.

Dagmar B.

Dva chlapi se baví o tom, co dostali k Vánocům.

"Pojď k oknu... vidíš to krásný, modrý BMW?"

"No, tak to je opravdu moc pěkný."

"Tak v takové barvě jsem dostal tepláky !!! "

Zdroj: Internet

Foto: Ramses

Sú chvíle ktoré nepredám

únavou ti padajú viečka
a ja ti rozprávam
ako prišli k nám

plyšové hračky
už ako malá si ich zbožňovala
ešte chvíľu
a uloží ich spať

za oknom sneží
a moje prsty ti dopadajú
ako mačacie tlapky
na chrbát

lajko

Možná se ti jako Adam Evě zdám

Doprovodnou melodii k textu písni najdete na:

http://vladaspada.sweb.cz/POEZIE/LASKA/mozna-se-ti-jako-adam-eve-zdam_2014-12-02-0230.mp3

0:00 Intro

0:34 Znáš tu tvou s vůní kávovou,
0:42 stíny oční, zázračný dým...
0:50 Náhodou, pouhou náhodou
0:58 zas tě dneska líbat nahou smím.

1:06 Záhadou, je mi záhadou,
1:14 proč tě ale přítom nevidím?
1:22 Záhada. Skrytá za hada...
1:30 Špitám jenom rety, k nebi dím:

Ref. I:

1:38 Dávno se ti jako Adam Evě zdám,
1:46 či had, co se vpletl do větvi,
1:54 z hnízda toužím vzlítnout nejmíň ke hvězdám...
2:02 Máš je v očích a jsou obě tvý.

2:10 Možná se ti jako Adam Evě zdám,
2:18 chodím spát do korun jabloní,
2:26 jsem Peggy, co vynese tě ke hvězdám...
2:34 Odlož list..., poletíš na koni.

2:42 Mezihra (jako intro)

3:14 Kam ho dám, hada, kam ho dám,
3:22 jak ho bludným ránem pohostím?
3:30 Já ho dám ku tvým jahodám...,
3:38 abys do něj obtiskla svůj splín.

3:46 Zahradám, sladkým zahradám,
3:54 až se ve svém žití podvolím,
4:02 rád jen dám, swing jim hrát jen dám,
4:10 ať jahody voní podolím.

Ref. II:

4:18 Stále se ti jako Adam Evě zdám,
4:26 jsem had, co se vpletl do větvi,
4:34 záblesk toužím občas vyslat ke hvězdám...
4:42 Máš je v očích a jsou obě tvý.

4:50 Možná se ti jako Adam Evě zdám,
4:58 chodím snívat do lůn jabloní,
5:06 jsem tvůj Pegas, vynesu tě ke hvězdám...
5:14 Nasedej..., poletíš na koni...

(Do pomala:)

5:22 Nasedej..., poletíš na koni...
5:30 Nasedej..., poletíš na koni...

Cinda:

Milí přátelé virtuální i ti, se kterými jsme se již stihli poznat osobně. Chci vám v těchto svátečních dnech popřát hodně radosti, štěstí, lásky a zdraví. Věřím krásnou oslavu narození Krista a klidné usebrání a pohodu i ateistům.

Věřím, že většina z vás je již na té životní vlně, kdy víte, že vánoce nejsou o pozlátku, velkých darech a shonu. Že je vám už jasné, že nebudou lepší, pokud budete mít nejlýskavější okna z celé ulice, nejvíc druhů napečeného cukroví ze všech kamarádek, ani nejdražší stromek či kópu balíčků pod ním. To, že jsou vánoce o vzájemném setkávání s těmi, které milujeme, o chvíli klidu a hlavně o času, který si na sebe uděláme, k tomu musíme každý dospět sám. Třeba budou zrovna ty letošní vánoce startem k tomu, abyste si začli chvíli klidu, který si darujete jeden druhému nebo ho věnujete svým zálibám, užívat i ve dnech všedních, nejen jednou v roce, ale třeba jednou týdně, po celý následující rok. Jsme tu jen na návštěvě, tak ten čas, který nám byl na ni darován, nepromrhejme.

Špáda

Pro jistotu

Dlouho mě to nevadilo. Špatně jsem totiž vyslovovala hlásku „ř“. S tímto hendikepem jsem se vyrovnala a naučila se mu vyhýbat. Tak jsem nikomu nikdy nic „neřekla“ a jen jsem „povídala“, nekoupala jsem se v „řece“, ale „ve velkém potoku“. Dokonce ani skutečnost, že jsem vlivem extravagantního kmotra byla křtěná jako „Drahoměř“, mě problém nedělala, neboť jsem pro všechny byla Drahomíra.

Až přišla první láska a na neštěstí to byl Bořivoj. Říkalo se mu Bořek, což bylo pro mě nevysslovitelné a moji verzi „Bóža“ on zase kategoricky odmítal. Tak se to stalo. V den D jsem stanula před vlídnou mladou ženou v bílém plášti za dveřmi s nápisem Logopedická poradna. Paní mě vlídně vysvětlila, že tyto problémy se odstraňují stejnými metodami u dospělých i u dětí, tak ať se ničemu nedivím. Úspěšnost že je téměř stopocentní.

Začala první lekce. Po dotazu, jak dělá autíčko, jsem zrozpačitěla. Snad tůtů, špitla jsem. Paní se usmála. To taky, ale my potřebujeme, aby dělalo „trrrrr“. Tak jsem to zkusila a paní logopedka taky. Chvilí jsme na sebe vzájemně dělaly „trrrr“, pak jsem se dověděla, že bambulka na čepičce se má třepat, ale protože je to naše bambulka, tak se jenom „trrrrepe“. Tak se bambuka trrrrepala, až najednou, snad únavou jazyka se ozvalo „třřřepe“. A bylo vyhráno.

Ne úplně, dostala jsem cvičební texty, které jsem doma procvičovala a po několika dalších návštěvách jsem mohla paní logopedce spolu s kytkou „řict“, jak jí děkuji.

Mezi tím už Bořek nebyl aktuální, ale výslovnost mi zůstala. Přešly desítky let a to, co uměl můj maličký vnuk jako první, bylo, jak dělá autíčko. Jen tak, pro jistotu. Jmenuje se totiž Řehoř.

J.C. senior

Foto: Ramses

Půlnoční

Nemluvte spolu dnes,
kteří si chybíte.
Jen tiše šeptejte do noci
rýmy.

Zimy se vyšňoří šperkem půlnoci.
Kteří se svádíte,
mluvte jen tiše dnes,

a rýmy
šeptejte!
Šeptejte
rýmy.

mirkah

Foto: básněnka

**Za básněnku i Ivanu- pro
Vás...
krásný a pohodový svátky
a v novém roce s číslem 15
především...přeju.
Díky za Vaši společnost,
slova , invenci, souhru a
srdce...**

O Živlech

V dávných dobách vládlo nad světem pět Živlů.
Kov, Oheň, Voda, Dřevo a Země.
Jednou se všichni sešli, aby posoudili, jak se daří jejich dílo.

První promluvil **Kov**:

„Jsem patronem lásky, umění a tvořivosti. Ale k čemu je má láska, není-li sdílena? A když není sdílena, kdo mne dá a kdo mne přijme? Jak se zachová pro budoucí dny trvání všech příběhů, barev a písní?“

Druhý se ujal slova **Oheň**:

„Máš pravdu, brachu. Jsem patronem energie a bojovnosti. I já čekám na toho, kdo ocení můj žár a se mnou bude zářit, hřát a zapalovat. Můj malý plamínek zatím jenom doutná a já se bojím, že bez pomoci zhasne docela!“

Třetí do hovoru vtekla **Voda**:

„Přátelé drazí, jsem patronem rozumu. S Ohněm souhlasím. Avšak vězte! Umím také zakalit rozžhavený kov a uhasit požár. Špatný je z gruntu každý plamen, který ničí, místo aby chránil, pekl a hřál. Přesto stejně jako Vy také já velmi toužím po příteli, který nabere mě do nádoby a uhasí svou žízeň poznání!“

Čtvrtá nadšeně zvolala **Země**:

„Pravdu máte, kamarádi Živlové! Cítím v sobě tvořivost citu, energii žáru i plodnost rozumu. Přesto vím, že nebudou-li takoví, kteří mě obdělají na zem úrodnou, zahyneme. Zahyne i náš svět.“

Naposledy ze všech Živlů promluvil **Dřevo**:

„Země, moudrá Země, tvé proroctví je děsivé, avšak já, patron začínání, znám cestu ze zkázy. Bratři Živlové, dejme každý kousek ze sebe, aby místo smrti - život nad světem panoval. V něm přítelem nám bude člověk. V člověku budeme svorně žít, milovat, tvořit, přemýšlet, cítit a vždy znovu začínat. Tak, jak to má být.“

Živlové předali své **dary**:

Kov-pevnost ryzího srdce,
Oheň-teplo a žár,
Země-jistotu domova,
Voda-hlubinu rozumu
a Dřevo-zázrak nekonečných začátků.

Od těch dob chodí světem **Člověk**. Snad, aby korunoval dílo Živlů. Tak si to přáli...?

mirkah

Jak je důležité mluvit s muži...

a na dně úst
jemně čalouněné
tam ženy hovořily s muži

pomalou, zřetelně, laskavě...

a pak jim na talíře nandaly

tradiční bramborový salát...

básněnka

Chytila jsem, považte, zlatou rybkou.

„Pustíš-li mě,“ začala hned nacvičenou formulku. Pomyslela jsem si, že snad lidem skáče do sítě a na udici schválně. A taky, jestli je jenom sladkovodní, nebo i mořská, jestli mluví všemi jazyky stejně plynule, jestli jich je víc, nebo svou živnost provozuje jen ona sama, prostě otázky, otázky, spousta otázek. Pak jsem se ale zadívala do jejích smutných očí a naskočila mi jenom ta jedna jediná, nejdůležitější:

„A ty? Jaké máš přání ty sama?“

Zamyslela se: „Utopie.“

„Dobrá. Moje první a jediné přání je,“ řekla jsem oficiálním tónem, „znát tvé přání.“

Usmála se. Nevím, jestli to jiné ryby taky dovedou, ale tahle se fakt usmála.

„Aby lidi měli dost sil a prostředků a dokázali si svá přání plnit sami, nebo sobě navzájem.“

Mrskla sebou, vyklouzla mi z dlaní a zmizela pod jezem.

Zdravím a přeju nejenom hezké svátky
Bohunka – Doremifa

Blíž

Až větve obléknou
kožichy z ledu,
Velká noc zazpívá
o hvězdě koledu.

A já ti rozkrojím
jablko spíš.
O Velké noci
chci tě mít blíž.

Až pece zbohatnou
vůněmi vánoček,
Velká noc ukryje
krajinu do vloček.

A já ti pošeptám,
co dávno víš.
O Velké noci
chci tě mít blíž.

Až okna postříbří
námraza z obrázků,
Velká noc zacinká
zlehouchka na lásku.

A já ti ukážu
pod jmelím skrýš.
O Velké noci
chci tě mít blíž.

Mirkah

Šťastné a veselé

Klika se jí vysmekla z ruky a dveře dosedly poněkud hlučněji, což se ženským, ověšeným taškami, občas stává. O patro níž vrzly panty a Jana vyplázla jazyk a procedila: „Abyste se nepo..., paní Nováková.“ Vzápětí upustila nákup na zem a začala si třít zmrzlé a unavené prsty. Ženský by se měly rodit s jedním párem rukou navíc, pomyslela si.

Když uklízela nákup, odškrtařovala si v hlavě seznam věcí: tvrdý sýr – mám, ančovičky – mám, ananas – mám, celer – mám... Vánoce můžou začít, trpce se ušklíbala. Aspoň, že letos budou na sněhu, dodala smířlivěji. Člověčí paměť je krátká a selektivní. Už zapoměla, kolik toho naklela, když se brodila po chodníku čerstvě napadanými závějemi.

Prostřela k večeři. Nepotrpěli si na řízky, kapry, saláty ani mísy chlebičků. Viktor, skoro víc jak ona, vyznával zdravý životní styl. K lososu na bylinkách udělala jasmínovou rýži, k zeleninovým chipsům připravila dva jogurtové dipy, jeden ostrý, jeden sýrový. Když viděla jídlo naservírované, pomyslela si, že to opět přehnal s množstvím. Spoustu toho vyhodí do odpadků.

„Dnes bílé?“ zeptal se Viktor, když obřadně zvedl sklenku k přípitku.

„Zapoměla jsem koupit červené.“

„Vždyť ho nemusíš. Proč bys měla?“ Brus na Viktorově sklence házel rubínová prasátka.

„Ty ho máš rád. Tak. Prostě pro pocit. Někdy jsem asi trochu pošetilá,“ zrozpačitěla. Spíš pořádně praštěná, dodala v duchu. „Kde máš prstýnek?“

Zvedla pravou ruku a výmluvně jí zatřepotala nad talířem, aby viděl hlubokou, tmavě fialovou rýhu v místech, kde už několik měsíců nosila zásnubní prsten z bílého zlata posázený po stranách dvaadvaceti drobnými zirkony a jedním briliantem v korunce.

„Předvánoční nákupy ho odeslaly zpátky do krabičky.“ Zamrzelo ji, že si ho zapoměla k večeři nasadit. O nic nešlo, to jen pro to gesto. Byla naměkko. Včera se skoro rozbrečela, když jí líčil, jak pomáhal usazovat a zdobit strom v dětském centru na Milner Street, minulý týden jí zase vehnala slzy do očí zmínka o vánočním večírku s kolegy z práce.

„Chceš se podívat na film nebo mám pustit nějakou hudbu?“ Neměla chuť koukat na cokoli. A vlastně neměla chuť poslouchat ani muziku. Ne, pokud se nebude tančit.

„Chci se přitulit,“ špitla a vzápětí se zastyděla, že je jako malá.

„Tak pojď...“

V ložnici ze sebe nechala sklouznout šaty a než došla k posteli, sáhla do šperkovnice pro prsten a vrátila ho na prsteníček. Kdy jindy, když ne teď, by ho měla mít?

Milovali se hladově a nenasytně. Hudba vzdechů a tanec doteků na roztoužených tělech je dovedly ke společnému orgasmu.

„Dobrou noc, miláčku. A šťastné a veselé...“ To poslední, čeho si Jana všimla, než zaklapla notebook, byla záclona v okně za Viktorem. Lehce se pohupovala v letním pretorijském vánku.

Snad k sněhovým vločkám dopadajícím na parapet, snad k rozkvetlé vánoční hvězdě vyslovila neslyšně tisíckrát omlété přání: Království za dotek.

Sendy

Medvídek Pú

od medu má ústa sladká
zaníceně vykládá mi
kudy vede zkratka
ruce hebký
a okolo krku šál

oči jako korálky
co zavedou mě do dálky

je noc
a hvězdy začínají bál

záclony u okna koukaj
že tu nejsem sám
s medvídkem z plyše si povídám

lajko

Rozhovor s...

Café Baarka na pražských Vinohradech není zvenčí ničím výjimečné. Člověk spěchající za svými povinnostmi ho snadno mine. Což je ovšem chyba. Krom osvěžení těla se totiž uvnitř nabízí také potěšení pro oko. Například fotografie Mirky Hedbávné.

Při vernisáži 2.října 2014 jsem měla tu čest pobýt v opravdu dobré společnosti - úžasných fotek, příjemných lidí, dobré nálady a voňavé kávy. A nedalo mi to, abych Mirce nepoložila pár otázek.

Jak se stalo, že se fotografie třebečské autorky ocitly tady v Praze?

Impuls přišel snad před třemi nebo čtyřmi roky, to mi ředitel mé školy poslal mail s nabídkou zapojit se do pro mne neznámého projektu Emoce. Věděl, že fotografuji, ale netušil, že píšu básničky. Pro mne byla soutěž zajímavá, a tak jsem vybrala z archivu tři snímky a tři texty. Lákala mne v případě vítězství možnost výstavy v Praze na Jindřišské věži. Ale i prezentace na webu byla zajímavou možností.

Čili Emoce je soutěž takřikajíc multižánrová- fotografie, poezie...

Ano, Emoce je soutěž pro autory poezie, fotografy, výtvarníky - malba, kresba, a v neposlední řadě i hudebníky, zpěváky nebo pěvce.

Vybralas tedy soutěžní kousky a poslala. Jak dopadla tvá Emoční premiéra?

Nu, dopadla náramně. Sice jsem nezvítězila, ale lidí, kteří mi tehdy darovali svůj hlas, bylo nad očekávání hodně. Navíc jsem si vyzkoušela i trochu práce směřované ke zviditelnění svých dílek. Taková zkušenost jako když se najde. Třeba když se vydává knížka.

Letos jsi ale stanula na stupni nejvyšším a výhrou je tato, právě zahájená, výstava.

Měla jsem možnost vidět dost tvých snímků, ať už na Litwebu nebo třeba na tvé výstavě v třebečské knihovně a na většině z nich jsou buď přírodní motivy, nebo městská zákoutí. Znamená to, že dáváš přednost výtvarné fotografii před tou tzv. živou?

Ne, přednost nemá žádná z forem fotografického vyjádření. A možná se budeš divit, ale víc než přírodní témata, ač mne také oslovují, mám ráda detaily, městská témata a reportážní fotografii. Snímky otevřených oken, studny, na které někdo na mističce nechal ještě doutnající cigaretu, anebo rozkvetlý kmen obrácený vzhůru nohama, to byly obrázky zaslané do Emocí minulý rok. Tož, nebylo zase nic, a tak jsem letos zvolila krajinu. A ta zvítězila. Někdy hodně záleží na oku lidí, kteří soutěží pořádají.

Hodně tvých fotek je černobílých, což je v éře barevné fotografie (a následné manipulace s barvami v některém počítačovém programu) poměrně neobvyklé. Myslíš, že „black and white“ sluší výtvarnu či reportáži líp? Ano, moje fotografické oko je zblázněné do černobílé. Avšak barvě se nebráním. Všimla jsem si při svém experimentování se

snímky, že existují obrázky, které vynikají v ČB a barevně nestojí za nic a obráceně. Reportáž a detaily, ano, to je můj háv černobílabiločerna...

Na mě černobílé fotky působí daleko intenzivněji než ty barevné. Třeba Sudkova zátiší si vůbec nedokážu představit v barvě...

Sudek – fotograf nad fotografy, jeho zátiší žijí, dýchají, pláčou, jsou nenapodobitelným životaběhem, ač je přísně statický.

Poslední dobou si ale hraji i v barevném světě fotografií. Vrstvím snímky a vytvářím si jakési fotokoláže, imaginární svět, svět poezie, svět pohádky, svět příběhu, jakési můstky mezi fotografií a výtvarnou činností.

Ano, to je dnes poměrně oblíbená disciplína. Řekla bych - tvorba na druhou. Z jedné reality zachycené hledáčkem vytvořit jinou. Fotograf se ze "zapisovatele" skutečnosti stává sám jejím tvůrcem.

Svět současnosti člověka přímo pošťuchuje: Pojď a zkoušej, vyjádři se, využij možnosti techniky, které se ti nabízejí. A to je úžasné dobrodružství, kterého se ráda účastním. Navíc se technickými možnostmi vyrovnávají podmínky a zvyšuje konkurence mezi fotografy. Rozhodující je proto stále víc oko autora a téma, kterému se věnuje.

Jak vlastně ty tvoříš? Vyhledáváš cíleně náměty, denní dobu, světlo... nebo prostě jen jdeš, vidíš a stiskneš spoušť?

Fotky se musí vždy tzv. vychodit. Ano, je-li mrazivé lednové ráno s prosvítajícím slabým sluncem, určitě si беру foťák a jdu za humna do polí. Anebo na podzim, když začínají nízké mlhy a kopečky Vysočiny a s nimi mohutná třebečská věž vystupují z bílého mléčného oceánu, to je chvíle pro foťák. Stejně jako sluneční pruhy večer, které se proplétají mezi kmeny smrků. S detaily a reportáží je to jinak. To opravdu nafotím všechno, co mne při procházce, výpravě za obrázky, uhodí do oka. A někdy až doma přijdu na to, že uloven byl sólokapr.

Já tedy nejsem obzvláštním příznivcem tzv. industriální fotografie. Snímky vysokých pecí nebo různých armatur v opuštěných fabrikách mě nechávají chladnou. Ovšem z fotek vystavených tu v Café Baarka mě nejsilněji zasáhla jedna právě taková – čtyři věže dukovanské elektrárny, zpola utopené v mlze.... Pořád hraje hudba a na palubě se tančí, zatímco Titanik moderní civilizace nenápadně, ale nezadržitelně klesá ke dnu... to mě napadlo při pohledu na ni. Tenhle snímek jsi taky vychodila nebo byl dílem náhody?

Ne, ne. Náhoda to nebyla. To ráno jsem nějakým šestým smyslem poznala, že by naše Dukovany mohly plout (na přídi se jménem Titanik) oceánem mlh. A tak jsem tentokrát za fotkou nešlapala pěšky, ale autem. A byla to náramná projížďka. Ulovila jsem i další snímek z výstavy - světelný předěl úhlopříčně rozdělující prostor napůl, anebo zářící světlo tekoucí k nám přes pole napříč podél kamenného ukřižovaného. Nádhera, která v reálu zrychlí tep a krev se hrne do hlavy, nohou, každého koutku těla a možná i duše? Ale ptala ses na industriální fotografii. Tu tedy mohu velmi, velmi, velmi. Tolik detailů, přímek, úhlopříček, obrazců všech možných úhelníků a křivek nádherných. To je pro mne srovnatelná krása se světelnými přírodními divadly. A na Dukovany, přiznám se, jedu aspoň dvakrát, třikrát ročně. Mně se jednoduše ony obrovské věže líbí a kupodivu z nich nemám strach.

Máš tady mimo jiné k nahlédnutí svou sbírku Blúsy v podobě leporela, kde se naprosto přirozeně doplňují básně a fotografie. Mně to přijde jako šťastné spojení. Neuvažuješ třeba o autorské výstavě, jejímž nosným tématem by byla právě takováto „photographia poetica“?

Blúsy, moje druhá sbírka vyšla před dvěma roky, a to víš, že mne hned napadlo uspořádat k vydání Blúsů výstavu fotografií. Proběhla s velkým úspěchem v třebíčské knihovně. Letos je na spadnutí třetí sbírka. Bude se jmenovat Balóny. A znovu v ní budou mé černobílé fotoilustrace

Kdy a kde bychom tedy mohli navštívit další výstavu tvých prací?

Plánuji zopakovat v září příštího roku stejnou výstavu ve Svitavách a přidat fotografie z Balónů. Byla jsem spolu s paní Benešovou, čerstvou autorkou Litwebu, která bude spolu se mnou vystavovat své výtvarné objekty, domluvit se na podmínkách a prostorovém umístění výstavy v nádherných prostorách svitavské Fabriky. A protože je, jak říkáš, správné spojovat obraznost výtvarnou a poezii, máme domluveno i autorské čtení. Více méně jsme domluvily autorské čtení Litwebu. Počítám, že budeš, Tesso, číst s námi. A počítám, že se přidají také další autoři Litwebu. Byla bych velmi ráda, kdyby se nás ve Svitavách sešlo co nejvíc.

Číst budu moc ráda. A zároveň se přidávám k tobě s pozváním pro všechny kolegy z Litwebu - přijďte na autorské čtení v rámci literární akce Nezvalova Třebíč! Koná se 21. března, což je den hned čtyřikrát významný - první jarní den, Světový den poezie, Nezvalova Třebíč a 4.narozeniny našeho Litwebu! Doufám, že se tam, stejně jako pak v září ve Svitavách, setkáme...

Mirko, tobě děkuji za rozhovor a přeji tvým očím i objektivu: Dobré světlo!

Tessa

Foto: Ramses

Příští číslo Vašeho našeho občasníku Napadrť, tentokrát bez tematického diktátu, vyjde, až se nám sejde dostatek příspěvků.